

Sygn. akt IV Cz 233/13

POSTANOWIENIE

Dnia 25 kwietnia 2013r.

Sąd Okręgowy w Słupsku Wydział IV Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Mariusz Struski (spr.)

Sędziowie SO: Andrzej Jastrzębski, Mariola Watemborska

po rozpoznaniu w dniu 25 kwietnia 2013r. w Słupsku

na posiedzeniu niejawnym

sprawy ze skargi dłużnika A. K. na czynność Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Szczecinku Małgorzaty Tummel podjętej w sprawie Km 344/12 w przedmiocie ustalenia wynagrodzenia komornika za odnalezienie majątku dłużnika

z udziałem wierzyciela L. M.

na skutek zażalenia Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Szczecinku Małgorzaty Tummel na postanowienie Sądu Rejonowego w Człuchowie z dnia 20 listopada 2012r., sygn. akt IX Co 848/12

postanawia:

oddalić zażalenie.

Sygn. akt IV Cz 233/13

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Rejonowy w Człuchowie zmienił postanowienie Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Szczecinku Małgorzaty Tummel z dnia 11 lipca 2012r. podjętej w sprawie Km 344/12 w przedmiocie ustalenia wynagrodzenia komornika za odnalezienie majątku dłużnika obniżając te koszty do kwoty 449,20zł. Sąd Rejonowy zauważył, że ustalenie należnej opłaty od wartości majątku odnalezionego przez komornika w oderwaniu od wartości egzekwowanego roszczenia jest nie do pogodzenia z celem wszczętej egzekucji. Stąd wartość majątku podlegającego egzekucji, czyli wartość której wyegzekwowania domagał się wierzyciel winna stać się podstawą dla pobrania w niniejszej sprawie opłaty z art. 53 a ust. 2 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji. Zdaniem Sądu istniała także potrzeba odliczenia na poczet należnej Komornikowi opłaty kwoty pobranej od wierzyciela przy wniesieniu wniosku o przeprowadzenie czynności poszukiwania majątku.

Zażalenie na powyższe postanowienie, poza koniecznością odliczenia od ustalonej opłaty kwoty pobranej od wierzyciela przy wniesieniu wniosku o przeprowadzenie czynności poszukiwania majątku wywiódł Komornik, który podniósł w pozostałym zakresie zarzut naruszenia art. 53 a ust. 2 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji. W ocenie organu egzekucyjnego zaprezentowana przez Sąd Rejonowy w Człuchowie wykładnia tego przepisu jest sprzeczna z jego brzmieniem oraz pozostaje w opozycji choćby do orzeczenia SO w Koszalinie wydanego w sprawie VII Cz 498/12, w którym stwierdzono, że opłatę z art. 53 a ust. 2 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji pobiera się od wartości majątku odnalezionego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie jest bezzasadne.

Sąd Okręgowy podziela pogląd Sądu I instancji, że na przeszkodzie uwzględnieniu stanowiska organu egzekucyjnego w zakresie wykładni art. 53 a ust. 2 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji stoi zasada aby organ egzekucyjny nie poszukiwał majątku dłużnika w szerszym zakresie, niż wymaga tego cel egzekucji.

Odesłanie w tej mierze do poglądów literatury jest słuszne (por. cyt. w uzasadnieniu sądu rejonowego komentarz do ustawy o komornikach sądowych Jarosław Świeczkowski, Lex omega ale także komentarz do ustawy o komornikach sądowych Andrzej Marciniak, Lex Polonica).

W opinii Sądu Okręgowego w Słupsku, drugą część opłaty pobiera się jednorazowo, niezależnie od ilości zleceń poszukiwania majątku dłużnika oraz podstawą obliczenia opłaty jest szacunkowa wartość majątku podlegająca egzekucji na zaspokojenie egzekwowanego świadczenia, a nie wartość szacunkowa całego odnalezionego majątku. Opłata od zlecenia poszukiwania majątku nie wyłącza możliwości zwrotu komornikowi wydatków gotówkowych, o których mowa w art. 39 ust. 2 (por. też I. Kunicki, Poszukiwanie przez komornika majątku dłużnika za wynagrodzeniem, PPE 2009, nr 6, s. 128 i n.).

Oparcie zaskarżonego orzeczenia na wykładni celowościowej komentowanego art. 53a ust. 2 u.k.s.e. należy zatem zaakceptować.

Odesłanie w zażaleniu do orzeczenia wydanego w innej sprawie cywilnej (skargowej z art. 767kpc) nie wiąże sądu w niniejszej sprawie (art. 365, 366 k.p.c.). Tym bardziej, że nie jest znany stan faktyczny w ramach, którego Sąd Okręgowy w Koszalinie miał - według komornika - zająć stanowisko przywołane w uzasadnieniu zażalenia.

W tym stanie rzeczy, zażalenie należało oddalić, o czym Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 385 k.p.c. przy zast. art. 397 § 2 k.p.c. w zw. z art.13 § 2 k.p.c.